

N:o 126.

Af herr F. H. G. Fredholm i Stockholm, om öfverflyttning af en del af de å akademiens för de fria konsterna stat uppförda anslag till det på nationalmusei stat uppförda reservationsanslaget m. m.

Det ligger otvifvelaktigt i samhällets intresse att befrämja konstutvecklingen, och detta af flera skäl. Konsten utgör icke blott ett allmänfattligt och förädlande kulturelement, den har för samhällsverksamheten tillika en rent praktisk betydelse. I täflan med en allt mera utvecklad maskinindustri kunna handtverkerierna knappast upprätthållas, än mindre gå framåt, annat än på konstslöjdens område. På denna art af slöjd, från hvilken den bildande konsten ursprungligen framgätt, utöfvar konsten obestridligen en fördelaktig återverkan. I Frankrike har konsten kraftigt bidragit att utveckla detta lands industri, och Tyskland har med detta exempel för ögonen ej underlåtit att använda en del af de franska milliarderna till befrämjande af den tyska konstverksamheten, i följd hvaraf också den tyska konstslöjden på helt kort tid höjt sig till intagande af en rangplats på industriens område. I alla tider har det också varit staternas uppgift att bereda konsten understöd för att lätta vilkoren för dess utveckling. Än större skäl därför förefinnes, om konsten i ett land är nationel, så att den sträfvar att gifva uttryck åt folkegendomligheten, emedan den då för folket har en representativ betydelse utåt.

För upprätthållandet och befrämjandet af en inhemsk konst hafva ej heller vi underlåtit att vidtaga åtgärder i förhållande till vårt lands mera begränsade tillgångar. Under slottsbyggandet inrättades af Tessin

en ritareakademi år 1735. Från detta ringa ursprung framgick med understöd af allmänna medel en målare- och bildhuggareakademi, som erhöll sina stadgar fastställda 1773. Vid 1810 års statsreglering förändrades namnet till kongl. akademien för de fria konsterna, och erhöll denna så väl förnyade stadgar 1846 som nytt reglemente för akademiens skolor 1849. Sedan dessa skolor blifvit upplättna äfven för qvinlig ungdom, utfärdades för akademien nya stadgar 1866, och derefter tillökades skolornas antal med en målareskola. Undervisningen vid akademiens läroverk meddelades i tre kurser, börjande med elementarundervisning och derifrån stigande till de förberedande skolorna och de högre eller tillämpningsskolorna. Sedan en utvidgad och bättre undervisning vid andra allmänna läroverk under 1870-talet inträdt beträffande åtskilliga af de läroämnena, i hvilka undervisning meddelades vid akademiens för de fria konsterna skolor, så kunde man med dessa vidtagna ganska väsentliga ändringar i de den 1 november 1878 utfärdade, nu gällande stadgarne. Det blef då möjligt att upphöra med den elementarundervisning, som meddelats i de s. k. principskolorna, och att af de förberedande skolorna likaledes upphäfva den lägre byggnadsskolan. Den på detta sätt från akademiens skolor uteslutna undervisningen upptogs till en del af tekniska skolans högre konstindustriella afdelning och till en annan del af den vid tekniska högskolan nyupprättade fackskolan för byggnadskonst.

Under mer än ett århundrade har sålunda akademien för de fria konsterna haft i uppdrag att vara den inhemska konstens vårdarinna. Den verksamhet, akademien för detta ändamål utvecklar, är och har varit af tvåfaldig art: å ena sidan att inom Sverige främja den bildande konsten; å andra sidan att hafva öfverinseendet öfver de under akademien ställda läroverken. De medel, som stå till akademiens förfogande för tyllandet af dess tvåfaldiga uppgift, äro följande:

Till befrämjande af konsten i allmänhet utgå:

af akademiens egna medel:

inkomsterna af det till akademien 1775 af G. Meyer skänkta hus, hvori akademien har sin lokal;

12 donationsfonder å ett sammanlagdt belopp af 245,000 kronor, och hvilka alla, med undantag för två å tillsammans något mer än 20,000 kronor, hafva tillkommit efter år 1874;

en pensionskassa å 85,000 kronor;

af statsmedel:

aflöning åt akademiens tjänstemän och betjening	kr. 5,000	
3 resestipendier à 3,000 kronor	» 9,000	
5 konstnärslönen à 600 kronor	» 3,000	17,000.

Utgifterna till läroverket, hvilka bestridas af statsmedel, äro:

aflöning åt lärare.....	kr. 31,000	
omkostnader för samlingar, modeller, ved m. m.....	» 8,000	
hyresersättning	» 6,500	
stipendier åt elever.....	» 1,000	46,500.

Till befrämjande af konsten finnas för öfrigt andra medel från statsverket utgående. Rikets ständer beviljade nemligen vid 1853—1854 årens riksdag på extra stat ett årligt anslag af 3,000 kronor till inköp af konstverk. Vid 1856—1858 årens riksdag höjdes detta anslag till 6,000 kronor, och från och med 1864 förvandlades det till reservationsanslag, uteslutande afsedt för inköp af svenska konstnärers arbeten. Det höjdes 1872 till 9,000 kronor, af hvilka 3,000 kunde få användas till inköp för statens räkning jemväl af norska och danska konstnärers alster. Sistnämnda 3,000 kronor öfverflyttades 1881 till det på nationalmusei stat uppförda anslaget »till konstsamlingarnes ökaude». Under denna titel fans förut ett sedan 1869 utgående anslagsbelopp af 3,500 kronor till komplettering af äldre mästaresharbeten. Från och med 1886 utgår äfven ett statsbidrag på extra stat af 4,000 kronor (hvaraf hälften användes till inköp) till statens konstindustriella samlingar. Förutom hvad staten sålunda anslagit har nationalmuseum sedan 1880 haft att tillgå afkastningen af den s. k. Gieseckeska fonden, hvilken afkastning, sedan afdrag blifvit gjorda för omkostnaderna för förvaltningen af de fastigheter, hvaraf fonden består, och en till 1,000 kronor utgående lifränta, uppgår till ett årligt belopp af 8,500 kronor.

Hvad angår sjelfva det sätt, hvarpå inköpen för statens räkning göras, så afgafs förslag till inköp af akademien för de fria konsterna ända till 1874. På grund af kongl. brefvet af den 13 december 1873 öfverflyttades bestyret med förslags afgifvande till den år 1867 inrättade nationalmusei nämnd, och dermed följde år 1875 öfverflyttning af anslaget för inköp af svenska konstnärers arbeten från akademiens till nationalmusei stat. Ny stadga angående förändrade bestämmelser i fråga om inlösen för statens räkning af lefvande konstnärers arbeten utfärdades den 27 maj 1881.

Slutligen är till konstens befrämjande på akademien för de fria konsterna stat uppfördt ett till 600 kronor uppgående årligt anslag, som utgår till skandinaviska konstnärsföreningen i Rom genom utrikesdepartementet i enlighet med kongl. brefvet af den 14 augusti 1885.

Sammanfattar man allt hvad som sålunda af allmänna medel finnes tillgängligt för befrämjandet af konsten, så befinnes detta vara:

Till akademien för de fria konsterna.....	kr.	5,000.	
Till undervisning i konst.....	»	45,500.	
Till befrämjande af konstnärers utbildning:			
resestipendier:			
3 statens	kr.	9,000	
3 akademien (från år 1874)	»	7,200	16,200
konstnärstipendier:			
5 statens	kr.	3,000	
3 akademien (från år 1877)	»	2,500	5,500
elevstipendier:			
statens.....	kr.	1,000	
akademien.....	»	1,650	2,650
skandinaviska konstnärsföreningen i Rom.....		600	» 24,950.
Till inköp af konstverk:			
från Gieseckeska donationsfonden.....		8,500	
statsanslag:			
till inlösen af svenska konstnärers arbeten		6,000	
till konstsamlingarnes ökande:			
komplettering af äldre arbeten...		3,500	
norska och danska konstnärers d:o		3,000	6,500
till konstindustrisamlingarnes ökande.....		2,000	» 23,000.
			kr. 98,450,

af hvilken summa staten tillsläpper 78,600 kronor.

Mot fördelning af de medel, som för ofvan uppgifna ändamål från statsverket utgå, kunna åtskilliga anmärkningar göras. En omfattande granskning af akademien för de fria konsterna i syfte att utröna, till hvilken grad den motsvarar sitt ändamål, skulle kanske äfven kunna erbjuda åtskilligt af intresse. Men på en dylik mera genomförd granskning är här ej stället att ingå, då motionen endast har till uppgift att i vissa delar vinna ändring i de nu rådande förhållandena.

Beträffande akademiens läroverk kan dock ifrågasättas, om ej det till samma läroverk utgående statsanslag skulle kunna fördelaktigare användas, i fall den förberedande undervisning, som der meddelas, anordnades på ett annat sätt. Den undervisning, hvarom här är fråga, meddelas vid det akademiska läroverkets så kallade lägre antikklass åt de elever, som ämna utbilda sig till målare och bildhuggare, och består i teckning efter gipsafgjutningar af antika konstverk samt i perspektiv- och skugglära: en undervisning, hvilken i sin förra del erbjuder en viss likhet med latinläsningen vid elementarläroverken. Undervisning i samma ämnen meddelas äfven vid tekniska skolans högre konstindustriella afdelning, och vid sådant förhållande vill det synas, som åtskilliga fördelar skulle vara förbundna med att förflytta nu omhandlade undervisning från akademien till nyssnämnda afdelning af tekniska skolan äfven under förutsättning, att den senare för sådant ändamål behöfver att än vidare utvecklas. I främsta rummet vunnas derigenom den fördelen, att kursen vid akademiens läroverk, som nu är i medeltal femårig, skulle kunna betydligt förkortas, och vidare att på samma gång åtskilliga besparingar skulle kunna beredas. Sålunda skulle de nu till lärarne i antikritning och i perspektiv anslagna löner, hvilka utom ålderstillägg utgå med 3,000 kronor, då kunna användas på annat sätt och till större gagn för den högre undervisningen. Derjemte skulle de lokaler i akademiens hus, som nu användas till den lägre antikklassen, då må hända kunna upplätas till målarskolan, för hvilken nu förhyres lokal i atelierbyggnaden vid Carl XII:s torg, och derigenom vunnas en annan besparing. Största fördelen af en sådan förändring skulle dock i alla händelser blifva den, att derigenom större trygghet vunnas för att endast sådana elever, som voro i besittning af verkliga konstnårsanlag, sökte sig inträde till akademiens läroverk. Det bör nemligen vara högst antagligt, att de elever, som under de förberedande studierna vid tekniska skolan kommit till insigt om, att de saknade så beskaffade anlag, hellre än att gå till akademien nu valde att stanna qvar vid sistnämnda skola för att efter slutade studier egna sig åt konstindustriell verksamhet, såsom för dem mera passande.

Hvad konstnårsundervisningen vidare angår, så har man genom inrättandet af de så kallade konstnårsarfvodena sökt bereda dem, som genomgått akademiens läroverk, en slags utvidgad och fortsatt undervisning på mera speciella områden. De med dessa arfvoden begåfvade konstnärer hålla för detta ändamål sina ateliefer tillgängliga för dem, som anmäla sin önskan att erhålla råd och upplysningar, en dag i veckan under större delen af den tid, undervisningen vid akademiens

läroverk pågår. Det är emellertid tydligt, att en så beskaffad specialundervisning ej kan i ringaste mån täfla med den, som står till buds i de stora kulturländerna, och då endast dilettanten, men ej den, som skall utbilda sig till specialist, kan för sin framtida verksamhet nöja sig med en ringa underbyggnad, så söker den senare sig väg till utlandet för att der utbilda sig. De med arfvoden försedda konstnärernas biträde tages därför i mycket ringa grad i anspråk, och arfvodena kunna därför ej betraktas annat än som ett slags stipendier eller pensioner, om de, såsom stundom händer, efter hvarje femte år oupphörigen förnyas. Ansåge man det behöfligt att bereda blifvande konstnärer större utbildning än den, som akademiens läroverk kan bereda, då vore det utan tvifvel bättre att för detta ändamål använda konstnärarfvodena till resestipendier.

Något behof af att öka antalet resestipendier för konständamål förefinnes dock ej, tvärt om gör sig motsatsen på det allra kraftigaste gällande. Jemför man beloppet af de för konstnärrens utbildning af statsmedel utgående resestipendier, 9,000 kronor, med de för andra och mera viktiga ändamål afsedda, såsom: 6,000 till landtbruket, 6,000 till bergshandteringen och 12,000 till arbetare i olika yrken, så kan man ej undgå att erkänna, det konsten blifvit väl tillgodosedd, i synnerhet om man tillika ihågkommer, att för samma ändamål äfvenledes utgå enskilda stipendier, som tillsammans med statens höja beloppet till 16,200 kronor. Tager man dertill i betraktande, att konstnärernas resestipendier äro större än några andra, som utgå af allmänna medel, och att de tillika af samma person kunna innehafvas ända till sex år, så kan man, i jemförelse med hvad som kommer all annan för samhället må hända nyttigare verksamhet till del, knappast undgå att förvånas öfver en sådan frikostighet. Till en början kan man ifrågasätta, om så stora resestipendier som 3,000 kronor om året kunna vara erforderliga för andra konstnärer än bildhuggare och figurmålare, hvilka behöfva hålla sig med modeller. Vidare vill det icke synas vara för mycket begärdt, om den konstnär, som under 3 år kommit i åtnjutande af ett statens resestipendium på 3,000 kronor om året, till staten öfverlemnade ett af honom fullbordadt konstverk såsom bevis på, huru penningarne blifvit använda, och såsom motsvarighet till de stundom med mycket arbete och jemförda med resestipendiernas storlek relativt dryga kostnader utförda berättelser, som andra resestipendiater hafva som skyldighet sig ålagda att utarbета och afgifva. Åtminstone borde en sådan skyldighet göras till ett oeftergifligt vilkor för stipendiets bibehållande under ytterligare ett eller annat år utöfver de tre

första. Men oafsedt dessa stora förmåner, som blifvit konstnärerna för deras utbildning beredda, så har den rikliga tillgången på resestipendier en annan och vida betänkligare sida.

Den på statens bekostnad meddelade undervisningen i konst är af vigt för att bereda anlagen tillfälle till utbildning. Men detta kan ej för staten innebära någon vidare skyldighet med afseende på de utbildade anlagens olika förmåga att efter slutad undervisning göra sig gällande. Staten bör derföre gå varsamt till väga vid beviljandet af medel för ett vidare utbildande af de från skolan utgångna konstnärerna. Sådant bör ej ske i högre grad än hvad landet har förmåga att sedermera underhålla. Sker detta genom resestipendier på höga belopp, under lång tid utgående, fostrar staten i sjelfva verket förmågor, hvilkas mognade verksamhet allt för ofta företrädesvis kommer utlandet till godo och att sådant på senare åren egt rum i en mycket hög grad, torde väl ingen vilja förneka.

För att komma ifrån detta okloka tillvägagående, utan att på samma gång göra den inhemska konsten någon skada, finnes blott ett medel och det är, att staten icke utan motsvarande valuta skänker konstnärerna sitt understöd. Enklast och rigtigast sker detta, då staten uppträder som afnämare af konstnärernas arbeten. De statsanslag, som på detta sätt komma konstnärerna till godo, få de genom sitt arbete göra sig förtjenta af, och detta är både rätt och billigt. Staten har då också i sin hand att afpassa kostnaderna för utbildandet af konstnärer i en rätt proportion till det antal konstnärer, som inom landet kunna finna sin bergning. Alltså, vill staten offra en viss begränsad summa på befrämjandet af konsten, så bör denna fördelas på det sätt, att en ej alltför otillräcklig del deraf kommer på inköpen af konstverk för statens räkning. För oss är detta af så mycket större vigt, som i ett litet land, som vårt, med brist på större förmögenheter, staten måste blifva en af de förnämsta köparne. Vid sådant förhållande blir det bättre stäldt för konsten ju större inköp staten kan göra, och der afsättning finnes för konstverk, der behöfver man ej befara brist på konst och konstnärer.

Besinnar man nu, att staten för närvarande, såsom onekligen rätt och billigt är, ensam underhåller skolundervisningen i konst och dessutom bidrager till befrämjandet af konstnärernas vidare gående utbildning med 13,600 kronor om året, eller med mer än hälften af de 25,000 kronor, som i rundt tal för detta ändamål årligen utbetalas af allmänna medel, men att staten i motsats dertill endast utbetalar 12,500 kronor om året till inköp af konstverk och att af dessa icke

mer än 6,000 kronor komma på inlösen af lefvande svenska konstnärers arbeten, så framgår deraf tydligen ett missförhållande i jemvigtsläge, som måste rättas, om ej allvarsamma olägenheter deraf i framtiden skola uppstå antingen så, att landets konstnärer tvingas att söka sitt bröd i främmande land, eller ock så, att det här hemma skapas ett konstnärligt proletariat, som af bristande håg och lust icke ens kan finna användning på det konsten så nära liggande konstslöjdens område. Ville staten, i stället för att gå till väga såsom nu, då den använder dubbelt så stort belopp på det direkta befrämjandet af konstnärsutbildningen som på det indirekta, hvilket ligger i inköpet af konstnärernas arbeten, slå in på en motsatt väg, så förefinnes deremot all sannolikhet för antagandet att detta skulle lända till gynsamma resultat ej blott för konstnärerna, utan hvad vida viktigare är för den inhemska konsten.

Staten kan med stor lätthet och utan fara göra detta. Derför behöfs endast att indraga ett resestipendium, 3,000 kronor, de fem konstnärsvodena, 3,000 kronor, och bidraget till den skandinaviska konstnärsföreningen i Rom, 600 kronor, eller tillsammans 6,600 kronor, och öfverföra dessa medel till hvad som förut finnes anslaget för inköp af lefvande svenska konstnärers arbeten, hvilket senare anslag då skulle mer än fördubblas, eller blifva stort 12,600 kronor. Att ingen fara vore förenad med en sådan öfverflyttning torde tillräckligt tydligt framgå af följande öfversigt öfver fördelningen af de allmänna medel, som till befrämjande af konsten derefter skulle vara att tillgå, nemligen:

Till akademien för de fria konsterna.....	kr.	5,000: —		
Till undervisning i konst	»	45,500: —		
Till befrämjande af konstnärers utbildning:				
resestipendier:				
2 statens	kr.	6,000: —		
3 akademiens	»	7,200: —	kr.	13,200: —
konstnärstipendier:				
3 akademiens.....	»	2,500: —		
elevstipendier:				
statens	kr.	1,000: —		
akademiens	»	1,650: —	»	2,650: —
				» 18,350: —
Till inköp af konstverk:				
Gieseckeska donationsfonden	kr.	8,500: —		
statsanslag:				
inköp af svenska konstnärers arbeten	»	12,600: —		
				Transport kr. 21,100: —
				kr. 68,850: —

	Transport kr. 24,100: —	kr. 68,850: —
konstsamlingarnes ökande:		
komplettering af äldre arbeten	kr. 3,500: —	
norska och danska konstnärer	» 3,000: —	» 6,500: —
konstindustrisamlingarnes ökande	» 2,000: —	» 29,600: —
		<u>kr. 98,450: —</u>

Häraf visar sig att enligt denna fördelning skulle till befrämjande af konstnärers utbildning, efter det de utgått från akademiens läroverk, finnas att tillgå 15,700 kronor, eller en tredjedel af hvad landets konstundervisningsanstalt kostar, och att samtidigt skulle för inköp af konstnärernas arbeten finnas en årlig tillgång af mer än 21,000 kronor, eller en tredjedel mer än hvad som årligen komme att användas för att vidare utbilda från akademien utgångna elever, och detta vill tills vidare synas vara en ur flera synpunkter väl afvägd proportion.

Att det för staten skall medföra afsevärda fördelar att höja anslaget till inköp af konstverk är obestridligt, ty det kan ju icke förnekas, att det utbyte staten skördar af sina uppoffringar på konstundervisningen ofta är mycket ovisst, under det att utbytet af inköpen alltid skall komma att lemna staten en i förhållande till uppoffringen motsvarande valuta af värderika konstverk. Att det för konstnärerna skall medföra en gifven vinst att veta, det staten är mächtig af att göra stora inköp, ligger i sjelfva sakens natur, då derigenom skapas en större marknad och då man har sig bekant att det nu utgående ringa anslaget är otillräckligt att äfven användt i sin helhet bereda tillräckliga medel till inköp, vare sig fråga är om något större skulpturarbete eller om någon mera monumental målning. Men framför allt skall tillfället att göra stora uppköp medföra fördel för konsten och konstsmakens utbildning, om, såsom sig bör, inköpen ställas i samband med och försiggå på årligen återkommande konstutställningar. Ingen torde väl finnas, som ur sistnämnda synpunkt vill förneka vigten af sådana utställningar. Akademien för de fria konsterna var också enligt sina gamla stadgar förbunden att hålla offentliga konstutställningar hvar tredje år, men i de nu gällande har denna hvar tredje år återkommande skyldighet blifvit förändrad till en »tid efter annan» återkommande eller i sjelfva verket ingen alls. Starka skäl förefinnas äfven för det antagandet, att de konstutställningar, som af statens inköpsnämnd kunna komma att anordnas för inköp af konstverk för statens

räkning, skola kunna bringas till stånd utan att detta behöfver medföra några särskilda kostnader. Det är nemligen allmänt känt att enskilda konstutställningar i hufvudstaden gått med vinst och då har man anledning att antaga, att de af staten anordnade skola göra detta i ännu högre grad, eftersom konstnärerna på grund af de stora inköp, som vid dem komma att göras, skola låta sig angeläget vara att der utställa sina konstverk i riklig mängd och derigenom i högre grad än hvad förhållandet kan vara med enskilda utställningar locka till talrika besök. Det är visserligen sant, att för den utställning, som senast af akademien för de fria konsterna anordnades, kräfdes ett särskildt statsanslag, men dervid är att märka, att större delen af detta användes till prägling af prisedaljer och att denna utställning för öfrigt ej erbjöd de lockelser, som af de nu föreslagna kunna vara att förvänta, enär endast en del af den svenska konsten var vid akademiens utställning presenterad.

En årlig inköpssumma af 21,000 kronor är visserligen i och för sig sjelf icke stor nog för att bereda staten tillfälle att för hvarje utställning tillgodogöra sig allt, hvad som kan vara förtjent af att i statens samlingar förvaras. Man har dock anledning förmoda, att detta anslag kan ytterligare vid behof ökas, dels genom en framtida större behållning på den Giesekeska donationsfonden, dels genom privata bidrag. Vidare behöfver ju anslaget ej till hela sitt belopp årligen användas, utan kunna besparingar från ett år reserveras till ett kommande, hvarigenom beredes utväg att göra större inköp, då utställningen är synnerligen rik på goda konstverk.

Mot användandet af ett så stort årligt belopp som det ifrågasatta, skulle man kunna göra den invändningen, att statens konstsamlingar derigenom skulle så hastigt ökas, att nationalmusei lokaler blefve otillräckliga för deras herbergerande. Men i stället för att utgöra ett skäl emot, utgör denna invändning ett alldeles bestämdt skäl för att gå till väga på föreslaget sätt; ty i samma stund lokalernas utrymme befinnes otillräckligt för bevarandet af samlingarna, så blir det ju en nödvändighet att företaga en utgallring. Allt, hvad som då icke anses förtjent af att behållas, kan naturligtvis hvarken kastas bort eller försäljas. Med tillhjälp af hvad som från nationalmuseum utgallrades sattes man då i tillfälle att bilda provinsmuseer. Komme sådana till stånd, skulle befolkningen i orterna kunna förvärfva sig kännedom om landets konstskatter och konstståndpunkt utan att för det ändamålet behöfva göra en resa till Stockholm. Att detta för utbredandet af

konstsmak bland rikets inbyggare skulle blifva af stor betydelse är alldeles uppenbart.

Genom föreslagna omflyttning af de till befrämjande af konsten nu utgående anslag skulle tyngdpunkten för statens medverkan vid konstutvecklingen komma att flyttas mera in på den lefvande konstens än på blotta konstundervisningens område, såsom nu är händelsen. Onekligen skulle detta vara till fromma för så väl konstundervisningen som konstverksamheten, emedan då icke behöfde befaras, att det ena intresset skulle hafva magt till att göra sig uteslutande gällande på det andras bekostnad. Undervisningen skulle från den pågående konstverksamheten alltjemt komma att mottaga nya impulser till utveckling och allt efter som de i mån af sin befogenhet blefvo genomförda, skulle en förbättrad undervisning i sin ordning blifva i tillfälle att tillföra konstverksamheten allt mera utbildade konstnärsämnen.

På grund af hvad som här ofvan blifvit anfördt, får jag sålunda vördsamt anhålla, att Riksdagen behagade besluta:

dels att af de på akademiens för de fria konsterna stat uppförda anslag öfverflytta följande poster:

1 resestipendium.....	3,000 kronor
5 konstnärsarvoden.....	3,000 »
bidraget till skandinaviska konstnärsföreningen i Rom	600 »

eller sammanlagt 6,600 kronor till det på nationalmusei stat uppförda reservationsanslag, som utgår till inlösen af lefvande svenska konstnärers arbeten, så att detta anslag må höjas från nu utgående 6,000 kronor till 12,600 kronor;

dels att i skrifvelse till Konungen anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga under ompröfning, huru vida icke en del af den undervisning i förberedande ämnen, som nu meddelas vid akademiens för de fria konsterna läroverk, kunde till större gagn för den högre konstundervisningen öfvertagas af tekniska skolans högre konstindustriella afdelning.

Om remiss till statsutskottet anhåller

Stockholm den 27 Januari 1887.

J. H. G. Fredholm.